

اسدالله زمري

د وينو سيلاب

له كوم چامي اوريدلى دا داستان دى
د ملا له خولې خو نه بنكاري شه گران دى
چې يو وخت كې صحابه و و كړ عزم
په يوه زړه ، يوه هوډ او بڼه ټينگ جزم
چې به كفر او كفار ټوټه وركوي نور
دا به ټوټه په سمه لاره راولي نور
يا به يې وباسي بيخونه د پلرونو
يا به يې لاندې كړي د نوى دين تر پلونو
نو ځانونه يې تيار كړه بيا غزاته
د الله او پاك رسوۀ و اقتداته
په كفارو يې كړي كوندې ارتيني
په بې شميرو يې كړي ميندى سرې نيني
ويره نه وه په هېڅ چا كې له هېڅ شي نه
نه له توري ، نه له تېره ، نه لرگي نه
هر يوه كاوه په هر لوري بريد

چې غازي شي د دين لار کې يا شهيد

له اصحابو سره زور وو د ايمان

پر د بنمنو باندې تنگ کړ لوی جهان

چې په دې کې يو کافر وکړ گوزار

بی خبره ، بی دریغه په تلوار

يو صاحب يی کړ په زړه باندی تپي

نو بیسده پریوت هغلته دستي

صحابه او یاران ډیر ورنه چاپیر شو

نوشدارو او زلا واره ورته تیر شو

خو د ژوند نیټه یی دغه وخت پوره وه

د کافر گوزار یی هسې بهانه وه

دی شهيد شو د الله په رضا هلته

روح یی وکړ په جنت کې ماوا هلته

نو نږدې یارانو یی وکړ دا قسم

چې کسات کې یی سیلاب کړي دلته سم

د کفارو ، د ملحدو له سرو وینو

له وړو او له زرو ، له تورو ، سپینو

داسې سیل به کړي جاري چې به اسان

را چپه کاندې په ځمکه ناتوان

نوی تیر کړه بی حساب به انسانان

د تیرې توري له خولي نه تر جهان

خو تبجنه د بنسټه ترې وه له وخته

جاري نه شوه وینه هلته له بد بخته

چې په دې کې تندی تریو شو د اسمان

وریکې ټولې شوې او پریوت تری باران

د باران اوبه او وینې سره یو شوې

بیا جاري لکه سیلاو په یو پلو شوې

دغه لطف د الله وو سراسر

چې قسم د صحابه و شي ترسر

خو هغوی وه انتقام لیوني کړي

له خرده اوله عقله پردي کړي

نو ویل یی چې دا وینې نه ، باران و

زمونږ نیت د وینو سور سیلاو روان و

نوی متی نورې هم را ونغښتلې

د کفارو نه بی جرې وایستلې

چې په دې کې یوه نعره راغله له پاسه

هیبتناکه ، لرزونکې ، پرو سواسه

چې نور بس کړئ دغه هم دي انسانان

کایې نه دي دوی هم روح لري ، هم ځان

دوی دي هم را پیدا کړي ستر خالق دي

د یو خدای دي بندگان او بنه صادق دي

نه دتاسی غوندې تری دي د وینو

د قدرت او دلذت ، د سرو او سپینو

دوی چې واوریدله دا غیبی نعره

نو ترې ورکه شوله لاره او چاره
نوله شرمه شو دا داخل په يو سوري
له دنيا ځينې يې پرې کړله روزي
دوی له شرمه سترگې نه شوې غړولې
له مخلوق او له خالق به يې پتولې
دوي بې شرمه ، بې وجدانه قاتلان وو
خو اخته بيا هم عذاب کې د وجدان وو
خو زمونږه د وگرو قاتلان
وينه څښونکي ، داره ماره شرمښان
چې بې و شرمو هغه قاتلان
په وحشت او بربريت کې اوس زمان
نه کړي شرم له الله او نه له خلکو
لکه بوم غوندي لاگوري تل په غبرگو
دوی چې واره بايد شرم نه اوبه وای
ياد خپلو کړو او وړو په جرم مړه وای
ځان گي اوس هم د خلکو رهبران
دا بد مخي دا بد سترگي دا وحشيان

www.esalat.org